



Ongeremde kinderpraat

Water, aan zee en in bed.

Op het einde van het schooljaar ging Abel met zijn klasje op zeeklassen! Het was nog een tijdje spannend, maar uiteindelijk waren de coronaregels genoeg versoepeld, zodat de zeeklassen konden doorgaan!



Maar...

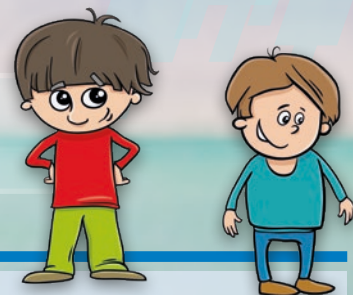
aan de schoolpoort kwam de juf van Abel naar mij toe: “Euhm, Abel zegt dat hij bang is van water, hij durft niet naar de zee. Hij is ook bang van krabben en schelpen. Hij houdt niet van zand... hij wil eigenlijk niet mee op zeeklassen. Is er ooit in het verleden iets gebeurd aan zee?”

Iets niet pluis

Degenen die Abel een beetje kennen, weten dat dit allemaal (letterlijk allemaal) de grootste onzin is die er bestaat! Abel springt in het zwembad als hij nog maar denkt dat er zon is, Abel brengt uren door in de zandbak, Abel knuffelt en aait alles wat nog maar lijkt op levende wezens en ‘nee’ er is nooit iets gebeurd aan zee wat

dit zou kunnen verklaren! Ik zei tegen de juf dat ik het er met Abel over zou hebben, want dat hier iets niet pluis was én dat ik al een klein vermoeden had van waar die grove leugens kwamen.

Ik stapte in de auto: “Abel, wil je niet op zeeklassen omdat je nog een pamber nodig hebt?” Hij antwoordde: “Ja, mama, hoe weet je dat?” “Lieve schat, ik weet dat jij de grootste



waterrat en zandmol bent die er is, dat jij de grootste dierenvriend bent die er in ons huis woont, dus ik weet dat alles wat je tegen je juf zei verzonnen redenen zijn voor iets anders..."

Gesprek met moeder

Tranen liepen over zijn wangen. *"Maar mama, ze zullen me uitlachen, want ik ben al 7 jaar en doe nog pipi in mijn bed als ik slaap..."* "Misschien moet je morgen eerst eens eerlijk met je juf praten, misschien zijn er nog wel kindjes die een pamber nodig hebben en misschien zijn die wel even bang als jij?"

Abel had een goed gesprek met zijn juf, ze bespraken nog een paar tactieken om 's morgens de pamber subtiel te laten verdwijnen (omkleden in de wc) en hij was klaar voor zeeklassen.

Hij kwam apetrots terug van zeeklassen. Hij vertelde hoe het die avond gegaan was in de slaapzaal van de jongens: *"Mama, ik nam mijn pamber uit mijn koffer en ben in het midden van de kamer gaan staan. Ik heb hem getoond aan iedereen en gezegd: 'Dit is dus mijn pamber, ik heb die nog nodig omdat ik heel diep slaap. Ik kan er dus eigenlijk niets aan doen, dus jullie moeten daar niet mee lachen!'. Niemand heeft gelachen en ze begrepen het allemaal."* Jep, that's my

boy! Als iedereen nu eens met zoveel respect met elkaar zou omgaan, het zou een fantastische wereld zijn!

Beloning

Mààr het probleem met zo diep slapen en pampers wou hij toch verder aanpakken. We hadden al verschillende keren geprobeerd om 'm gewoon niet aan te doen, maar dat resulteerde altijd in grote zeeën 's nachts of grote zeeën 's morgens, omdat hij er niet eens van wakker werd. Dus heb ik via het internet toch maar een plaswekker gezocht. Razend enthousiast was hij! Elke dag kwam de vraag: "Is mijn pakje nu al geleverd, mama?" Dan eindelijk, na een lang weekend (waarin de pakjesdienst niet werkt natuurlijk) kwam op maandag zijn pakje aan: broekjes, alarm, beloningsstickers, schema, kaartjes, infobrochures... De teleurstelling kon niet groter zijn, toen hij ontdekte dat de broekjes 'voorgewassen' moesten worden en hij dus nog niet die maandagavond kon beginnen met zijn plaswekker.

Alarm

Dinsdag kon hij niet snel genoeg naar bed gaan. Nog even samen het alarm testen (oh mijn hemel, wat maakt dat een hels kabaal!) en klaar voor de nacht. Die eerste nacht lag ik

***Als iedereen
nu eens met
zoveel respect
zou omgaan,
het zou een
fantastische
wereld zijn!***

half wakker, want als dat helse kabaal zou beginnen, dan wou ik er snel bij zijn voor het hele gezin zou staan aanschuiven aan de wc. Er was die nacht echter niets dat de nachtrust verstoorde, helemaal niets. 's Morgens ging ik kijken. Hij was zelf wel naar het toilet geweest, zonder geluid, zijn broekje was kurkdroog, die sticker was dubbel en dik verdiend!

De pamber van Juda (die ook nog een pamber draagt en die ook wel de broekjes wil testen) was daarentegen niet gewoon 'nat', maar door en door nat, zeiknat zoals hier wel het gepaste woord is. Ik vroeg wat er gebeurd was. Huilend vertelde hij: *"Maar mama, ik was de hele nacht aan het wachten op het alarm van Abel zijn wekker en dat kwam maar niet!"*... Ik kwam niet meer bij van het lachen!

Ann Van der Flaas